Bron:
COLLECT - Arts, Antiques, Auctions
(maart 2020 - nr. 497, p.18-19)

Guy Slabbinck

TEKST: **ELIEN HAENTJENS** / FOTO: **GUY KOKKEN**

In deze reeks zoomt COLLECT in op de positie van jonge kunstenaars in de hedendaagse (kunst)wereld. Waarom maakt hij of zij precies zo'n werk, waar komt de inspiratie vandaan en hoe ziet hij of zij de eigen positie in de kunstwereld. Deze maand is Guy Slabbinck (°1979, Brugge) aan de beurt.

Guy Slabbinck schildert al sinds zijn vijftiende. Toen hij enkele jaren later een studie moest kiezen, leek schilderkunst iets te vanzelfsprekend en was het ook geen optie om er echt een beroep van te maken. Dus koos hij voor grafische vormgeving. Al wisselde hij de richting reclame al tijdens zijn studie in voor illustratie, wat dichter bij schilderkunst aanleunde. "Ik ben autodidact en heb zo misschien de eerste trein gemist, maar het liet me wel toe om mijn eigen identiteit als schilder ten volle te ontwikkelen zonder dat er iemand over mijn schouder meekeek. Nog elke dag sta ik op met de volle goesting om te schilderen. Er duiken continu beelden op in mijn hoofd die ik wil vertalen naar een doek", vertelt Slabbinck.

Oude meesters

Om zich in te werken in de schilderkunst, bestudeerde Guy Slabbinck onder meer de oude meesters. "Pieter Paul Rubens is voor mij de koning der schilders. Hoe hij gouden munten, water of vrouwen schildert, maakt van de werken keer op keer een feest om naar te kijken. Je kan er als het ware in leven. Maar ook Goya, Velázquez en Eugène Delacroix blijven me mateloos fascineren. Zeker nu ik de schilderkunst meer vanuit een technisch standpunt onderzoek, en probeer te begrijpen hoe zij ons oog – net als in een film – over hun werken laten dwalen. Dat probeer ik zelf ook te bereiken. Ik wil dat mijn werken de kijker op het eerste gezicht aanspreken en ook nadien details blijven prijsgeven."

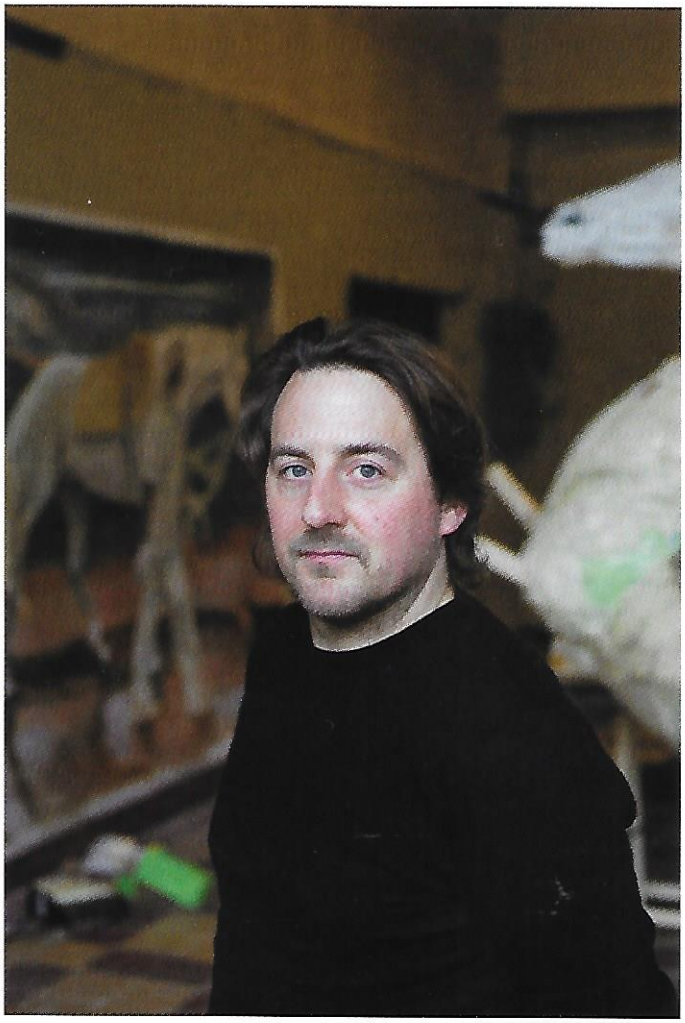

"Het unieke van de kunstenaar is een mythe. Zeker in tijden van sociale media waar alle beelden steeds meer op elkaar gaan lijken."

Daarvoor haalt Slabbinck veel inspiratie uit werken van oude meesters, maar ook uit de actualiteit. "Een trip naar Venetië afgelopen zomer vormde de inspiratie voor 'L'ange du foyer' (2019), waarop Peggy Guggenheim met een van haar hondjes te zien is, naast onder meer een verwijzing naar Max Ernst. Op 'The Isis Beamer' (2019) combineer ik dan weer een figuur van Leonardo Da Vinci met mijn dochter, en op 'Le Mariage' (2019) zie je een koppel in een aquarium dat aan het verdrinken is in het huwelijk", vertelt Slabbinck. "Door die benadering van het beeld leunt mijn werk sterk aan bij de tekenkunst. Al hecht ik meer en meer belang aan schilderkunstige principes als lichtinval en opbouw. Naast de oude meesters kijk ik op naar hedendaagse kunstenaars als Jan Van Imschoot, die de brug naar de figuratieve schilderkunst terug maakte, maar ook Daniel Richter voor zijn durf en Neo Rauch voor zijn ongebreidelde fantasie."

Sociale media

"Het unieke van de kunstenaar is een mythe. Zeker in tijden van sociale media waar alle beelden steeds meer op elkaar gaan lijken. Daarom heb ik mijn Instagram-account gewist. Je ziet er te veel beelden, waardoor je uiteindelijk niets meer ziet. En je eigen werk begint er al een leven te lijden, terwijl het nog nooit buiten het atelier getoond is. Het is dus nog niet af, en tegelijk al voorbij. Tegelijk staat het enorme volume van die beeldenstroom in schril contrast met het unieke karakter van een schilderij. Daarom probeer ik in de voorbereiding

"Ik wil mijn artistieke vrijheid behouden en de grenzen van de schilderkunst en mijn fantasie opzoeken."

van een expo anderhalf tot twee jaar vooral intuïtief met mijn eigen werk bezig te zijn, en niet te veel andere dingen te zien."

Onverkoopbaar

Niet alleen door zijn werk stevig in de kunstgeschiedenis te verankeren, maar ook door op zoek te gaan naar wat precies de magie of de waarde van een werk bepaalt, verhief Guy Slabbinck de schilderkunst zelf tot hoofdonderwerp van zijn oeuvre. Zo heeft hij samen met de Israëlische regisseur Amir Yatziv een film gemaakt over de diefstal van het populairste schilderij van heel Polen, 'Strand in Pourville' (1882) van Claude Monet. "Daarvoor interviewden we onder meer de dief, die het werk eigenlijk uit liefde had ontvreemd. Daarnaast omvat de installatie een door mij geschilderde replica, die vergezeld is van een bewakingsagent. Daardoor stonden mensen in Polen letterlijk in de rij om er een foto van te kunnen nemen, terwijl de andere door mij gemaakte werken amper aandacht kregen. Waar een werk zo'n aura en dus een bepaalde waarde aan dankt, boeit me."

Die interesse vertaalt zich ook in zijn eigen positie ten opzichte van de kunstmarkt. "Ik weet hoe ik decoratieve werkjes moet maken die perfect boven de zetel kunnen hangen en dus snel verkopen, maar dat interesseert me niet. Kunst mag niet louter een product worden. Ik wil mijn artistieke vrijheid behouden en de grenzen van de schilderkunst en mijn eigen fantasie opzoeken. Ook daarom werk ik graag op groot formaat. Dat geeft me het gevoel dat ik ten volle mijn verhaal kan vertellen. Je kan er als het ware in verdwijnen. Het is al gebeurd dat net zo'n 'onverkoopbaar' werk dan toch verkocht wordt. Wellicht omdat een verzamelaar de authenticiteit ervan aanvoelt", vertelt Slabbinck.

'Isis Beamer', 2019. Olieverf op doek, 187,5 x 200,5 cm. © De kunstenaar.

'Prometheus and the golden eagle', 2019. Olieverf op doek, 120 x 140 cm. © De kunstenaar.

"Als je naar een werk kijkt, dan kijk je eigenlijk diep in jezelf."

Groei en controle

"Momenteel organiseer ik de verkoop van mijn werken zelf. Niet dat ik per se zonder galerie wil werken, maar ik moet de juiste nog tegenkomen. Bovendien kan ik op deze manier mijn eigen prijszetting beter onder controle houden, en langzaamaan groeien. Voor mij is mijn maatschappelijke rol als kunstenaar belangrijker dan het puur commerciële, waardoor mijn werk misschien niet altijd makkelijk verteerbaar is. Tegelijk hebben kunstenaars eeuwenlang hun eigen werk gepromoot, waardoor ik niet inzie waarom je geen serieus kunstenaar zou zijn als je niet door een galerie wordt vertegenwoordigd."

"Bovendien vind ik het fijn om te weten bij wie mijn werk terechtkomt. Zoals Delacroix zei, is een schilderij een soort spiegel voor de ziel. Als je naar een werk kijkt, dan kijk je eigenlijk diep in jezelf. Daarom hou ik ervan om te praten met mensen die geraakt worden door mijn werk. Ook al zijn ze helemaal anders dan mezelf, de schilderijen lokken vaak gelijkaardige gevoelens uit, waardoor er een emotionele band ontstaat. Tegelijk is het al gebeurd dat ik akkoord ga om een bepaald werk aan iemand te verkopen tijdens het gesprek, maar dat ik er nadien geen goed gevoel aan over hou en de verkoop noodgedwongen afblaas. Ik krijg het niet over mijn hart om mijn werken zomaar te laten gaan, daarvoor zijn ze veel te sterk gevoed door mijn eigen leven."

BEZOEKEN
'Safari', Guy Slabbinck
Zebrastraat
Gent
www.zebrastraat.be
13-03 t/m 29-03